Arthur Rimbaud:

A kenyér-lesők

A téli hóba, téli ködbe,
A széles pincelyukra dőlve
Áll öt gyerek.

Feszült inakkal lesve, térden
Bámulják, hogy süti a pék benn
A kenyeret...

Erős, fehér, nagyizmú karja
A szőke tésztát megcsavarja
S bedugja jól.

Hallják pattogni a kenyérkét,
Aztán a mosolygós, kövér pék
Egy dalt dalol.

Mind kuksol ottan, egy se moccan
És a pirosló lyukra hosszan
Néznek kívül.

S ha holmi gazdag dáridóra
A szőke, illatos cipócska
Végre kisül;

S a füstlepett gerenda alján
Dalolni kezd a drága, halvány
Kenyér-darab;

És száll a tűz-ajtón az élet,
Bús, árva lelkük is feléled
A rongy alatt.

Ruhájukat a dér befújta,
De ég szemük és élnek újra,
S csak néznek ők.

Rózsás orruk a rácsra nyomják
S dalolnak, látva ezt a pompát,
Bús fény-lesők.

Imát dalolnak epedezve
S úgy lehajolnak a kemence
Szent fényinél,

Hogy szétreped rajtuk a nadrág
S elkapja lengő ingök alját
A téli szél...

Kosztolányi Dezső fordítása

megzenésítette: a Szélikáltó együttes

http://www.szelkialto.hu/index.php?am=7